

# DEX DURFAL

Het oog van Ra



Lida Dijkstra

Illustraties  
*Jan Cleijne*

Lekker  
lezen  
MET  
kluitman

Ken je deze boeken al?



Er zijn nog veel meer leuke boeken in de serie **Lekker lezen met Kluitman**. Kijk op [kluitman.nl](http://kluitman.nl) voor een compleet overzicht van alle boeken op jouw leesniveau!



## LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Reizen | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP042301

Bisac JUV043000 / JUV016050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Lida Dijkstra

© MMXXIII Illustraties: Jan Cleijne

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

[kluitman.nl](http://kluitman.nl)

## Het graf van Foefoe

‘Ik zie een plaatje van een mummie!’ roept Dex. Hij richt zijn zaklamp op een muur. Verder is alles om hen heen donker.



‘Goed gezien,’ zegt mam. ‘Dat is Foefoe, een priester van de zonnegod Ra. Hij was heel machtig en rijk. We staan in zijn graf.’

‘Is de echte mummie hier ook?’ vraagt Dex.

‘Ik hoop dat hij in die stenen kist ligt,’ zegt mam. Ze richt haar zaklamp op een zwaar deksel. Haar stem klinkt hoog van opwinding. ‘Dit graf was heel lang zoek. Maar wij hebben het gevonden. Dankzij een kaart in het MM.’

Dex' ouders zijn onderzoekers. Ze werken voor het Mirakel Museum. Dat is een geheim museum, vol kostbare spullen. Er leven ook zeldzame dieren. Soms mag Dex met hen mee op reis.

'Ik vind het hier cool,' zegt Dex. 'Maar wel erg stoffig.'

'Logisch,' zegt pap. 'Dit graf is in de rotsen uitgehakt. Het zat eeuwenlang dicht. Daar wordt de lucht niet frisser van.'

Apie klimt langs Dex' schouder naar beneden. Hij gaat voor Dex staan en wrijft over zijn buikje. 'Ie-ie-ie,' zegt hij.

'Apie heeft honger,' zegt Dex. 'En ik ook.'

'Het waren ook drukke dagen,' vindt mam. 'Gisteren de hele reis naar Egypte. Eerst met de MM-jet naar Caïro. Toen in een jeep langs de Nijl. Inchecken in het hotel. Vanochtend op kamelen de woestijn in. Pak maar wat broodjes uit je rugzak. En geef Apie en ons ook wat.'

Dex deelt de broodjes uit. Hij zet een veldfles aan zijn mond. 'Maken jullie die stenen kist nog open?' vraagt hij.

Pap grijpt zijn fototoestel uit zijn rugzak. 'Later. Het deksel is te zwaar voor ons. We gaan eerst foto's maken. Van de muren. En ook van de spullen die we vinden,' zegt hij.

Mam kijkt naar wat losse, rode kralen op de grond. 'Veel zal dat niet zijn,' zegt ze. 'Zo te zien is dit graf al een keer door rovers leeggehaald. Maar de kist is ook heel mooi.'

Dex richt zijn zaklamp op een pilaar. Die staat voor het gat waar ze net doorheen zijn gekropen. 'Wat staat die scheef,' zegt hij.

'Kan geen kwaad,' zegt pap. 'Alles is van graniet. Die oude Egyptenaren wisten wel hoe ze stevig moesten bouwen.' Hij schopt een paar keer tegen de pilaar. 'Die zuil is zo sterk als...'



Er klinkt gerommel.  
Apie rent piepend weg.  
Een lading stenen stort uit het dak. Eerst wat kleintjes.  
Dan steeds grotere.  
'Aan de kant!' roept mam.



Dex en pap duiken naar een hoek van het graf. Met een hoop lawaai valt de pilaar om. Hij neemt een stuk van het dak mee. De rotsen vallen voor de ingang van het graf.

'O nee,' zegt Dex. Hij veegt stof uit zijn ogen. 'Zitten we nu vast?'

Mam schuift haar bril omhoog. Dex ziet dat zij en pap helemaal rood van het stof zijn.

'Geen zorgen,' zegt mam. 'Ze komen ons wel zoeken als we vanavond nog niet in het hotel zijn. We wachten gewoon tot er hulp komt.'

'Hoeveel van die graven liggen hier in de woestijn?' vraagt Dex.

'Eh... Tien? Twintig? Misschien wel honderd?' zegt mam.

'Wat?' roept Dex. 'Hoe moeten ze ons dan vinden? De telefoons hebben hier geen bereik, zeker?'

Pap haalt zijn mobiel uit zijn zak. 'Klopt,' zegt hij. 'We zijn te ver van de stad.' Zijn stem trilt. Dat krijgt hij, als hij zenuwachtig is.

Even is iedereen stil.

Dex is de eerste die een idee krijgt. 'Mam, pap, doe jullie zaklampen eens uit.'

'Waarom?' vraagt pap. Maar hij doet wel wat Dex zegt.

Nou zitten ze in het donker. Apie kreunt. Hij houdt niet van het donker.

'Omdat ik wil kijken. Soms is er ergens anders nog een uitgang,' zegt Dex. Hij laat zijn ogen even wennen aan het donker. En dan...

Helemaal in de top van de grafkamer komt wat zonlicht naar binnen.

Dex wijst. 'Daar! Daar zit een gat! Zo kunnen we eruit.'  
Mam schudt haar hoofd. 'Te klein. Daar passen pap en ik echt niet door.'

Apie klautert al omhoog. Hij trekt zich op aan zijn sterke armpjes.



'Maar Apie en ik wel,' zegt Dex. 'Ik klim door dat gat. Ik pak een kameel. En ik haal hulp.'

'Daar komt niks van in,' zegt mam streng. 'De woestijn is groot en heet. Je weet hier de weg niet. En je hebt nog nooit alleen op een kameel gereden. Dat is veel te gevaarlijk.'

Maar Dex luistert niet. Hij zet zijn hoed stevig op zijn hoofd. Hij pakt zijn rugzak. Zijn veldfles hangt hij weer om zijn schouder. Lenig klimt hij achter Apie aan. 'Gaan jullie hier maar alles op de foto zetten,' roept hij omlaag. 'Dan haal ik hulp.'

'Die jongen luistert ook nooit,' zegt pap. Maar hij klinkt trots.

Dex zit al helemaal boven in het graf.

## Een zee van zand

Apie wipt het eerst naar buiten. Hij steekt zijn pootje uit naar Dex.

Dex lacht. 'Wil je me optrekken? Ik ben veel te zwaar voor je, maatje. Hé, wat is dat?'

Tegenover zich ziet hij een nis in de wand. Hij is mooi vierkant.

Je hand zomaar in een gat steken, is niet slim. Dat weet Dex best. Maar hij kan het niet laten. Terwijl hij zich vastklemt, reikt hij naar het gat. Als er maar geen eng beest in zit. Een harige spin of zo.

Het gat is verder weg dan hij dacht. Dex buigt nog meer voorover. Nu hangt hij alleen aan zijn linkerhand. Even aarzelt hij. Maar dan schuift hij zijn arm naar binnen. Achterin voelt hij iets. Het blijft aan zijn wijsvinger haken.

Voorzichtig trekt Dex zijn arm weer terug. Er komt een ketting mee. Met een hanger van goud. Hij lijkt op een groot oog. De steentjes zijn blauw. Dex hangt de ketting rond zijn nek.

'Alles goed?' roept pap naar boven.

'Prima!' roept Dex. 'Ik heb iets



gevonden. Komt later wel. Lief zijn voor elkaar. Tot straks!' Hij duwt zijn rugzak naar buiten. Daarna klimt hij zelf door het gat heen.

'Smeer je je nog even in?' roept mam hem na.

Buiten knippert Dex met zijn ogen. De zon is fel. Gelukkig heeft hij zijn hoed op.

Ver onder hem ligt de woestijn. Als een zee van zand. Apie huppelt zonder moeite de rots af.

Voorzichtig begint Dex aan de afdaling. Hij mag niet vallen. Hij klautert langs de ingang van het graf.

'Daar gingen we zonet naar binnen,' zegt hij tegen Apie.

Hij duwt tegen de rotsen die de ingang blokkeren. Zijn handen doen er pijn van. Dex zucht. 'Dit lukt ons samen nooit, Apie. Waar zijn de kamelen?' Hij kijkt speurend rond.

Apie wijst naar wat sporen in het zand.

Dex klakt met zijn tong. 'Ook dat nog. De kamelen zijn weg. Allebei. Weet je wat? We volgen hun spoor. Dan hebben we ze zo terug.'

Er waait zand in zijn ogen. En in zijn neus. Dex niest. 'Wist je dat een kameel zijn neusgaten kan sluiten, Apie? Dan komt er geen zand in. Kon ik dat ook maar.' Met zijn mouw veegt hij over zijn gezicht. Het help niet erg.

Apie loopt voor hem uit.

Het eerste stukje door de woestijn gaat prima. Het loopt wel zwaar. Dex' voeten zakken diep weg in het mulle zand. Maar hij ziet het spoor van de kamelen

goed. De hitte snijdt zijn adem af. De woestijn is niet zo dood als hij lijkt. Er flitst een hagedis weg tussen wat stenen. Hoog in de lucht vliegen gieren.



'Ie- ie-ie?' vraagt Apie.

'Nee, ik ben niet bang,' zegt Dex flink. Maar hij is blij dat hij twee harige armpjes rond zijn nek voelt. Dan voelt hij zich toch minder alleen.

Na een half uur ziet Dex wat palmbomen in de verte. Heel vaag, want de lucht lijkt te trillen. 'Bomen!' roept hij. Een oase, Apie. Daar is water.'

Het lijkt wel of hij kamelen ziet. Of is dat verbeelding? Dex gaat wat sneller lopen. Na een tijdje weet hij het zeker. Ja, dat zijn kamelen. Hún kamelen. Hij herkent de zadels en leidsels.

Snel heeft hij de oase bereikt. De palmbomen geven schaduw. Onder zijn voeten groeit stoppelig gras.

Bij een vijver zit een meisje op haar hurken. Ze draagt een lange, blauwe jurk. Om haar haar heeft ze een doek geknoopt. Handig draait ze een dop op een veldfles. Als ze Dex ziet, staat ze op. Ze zegt iets wat hij niet verstaat.

## **Vertaal-tover-ding**

Dex is dolblij dat hij iemand ziet. 'Hallo, ik ben Dex,' zegt hij. Hij wijst naar zichzelf. 'Dex. Dex.'

Door de zenuwen kijkt hij niet goed waar hij loopt. Maar Apie wel. Die begint opeens te gillen en op Dex' hoofd te slaan.

'Au!' brult Dex. Met een ruk blijft hij staan. 'Waarom doe je zo raar, Apie?'

Het meisje voor hem pakt een stok.

'Nou zeg,' zegt Dex. 'Is iedereen gek geworden? Ik ben niet gevaarlijk, hoor.'

Het meisje maakt een gebaar naar Dex. Het betekent vast 'kalm' of 'blijf staan'. Ze kijkt strak naar een punt op de grond.

En dan ziet Dex hem. Een bruine slang. Vlak voor zijn voeten.

De slang richt zich op. Onder zijn kop zit een brede nek. Een rilling loopt over Dex' rug. Hij heeft deze slang in een boek gezien. Het is een cobra. Die is heel giftig. Van een beet kun je doodgaan.

Dex houdt zijn adem in. Zelfs Apie is nu heel stil. Het meisje loopt langzaam om, tot ze vlak bij de slang is. De stok houdt ze steeds laag voor zich. Opeens haalt ze de stok heen en weer door het gras waardoor dat een ruisend geluid maakt.





De slang wiebelt nog even heen en weer. Dan laat hij zich weer zakken. Hij draait zich om en verdwijnt zigzaggend tussen het hoge gras.

Dex' bloes is nat van het zweet. Pfff, dat was eng!

Het meisje knikt naar hem. Haar zwarte ogen glimmen. Ze wijst naar zichzelf. 'Noor. Noor.'

'Heet je zo?' vraagt Dex. 'Dank je wel, Noor. Je hebt me gered. Ik heb een rottag. Bijna gebeten door een slang. En mijn ouders zitten ook nog eens vast. Ze hebben hulp nodig.' Noor houdt haar hoofd schuin. Net alsof ze hem probeert te verstaan. Dan wijst ze naar de hanger op zijn bloes en zegt ze iets.

Dex volgt haar vinger. 'O, dat oog? Mooi, hè? Dat heb ik net in een graf gevonden.'

Noor pakt het oog in haar hand.

En dan gebeurt er iets raars. Haar ogen veranderen van kleur. Eerst leken ze wel zwart. Nu zijn ze opeens felblauw. Net zo blauw als het oog in haar hand.

'Hoe kom je hieraan?' vraagt Noor.

Dex hapt naar adem, zo verbaasd is hij. 'Spreek jij opeens Nederlands?' vraagt hij.

Noor kijkt hem stomverbaasd aan. 'Spreek jij Arabisch?' vraagt ze. Ze laat de hanger los. Meteen zijn haar ogen weer zwart. De woorden die ze daarna zegt, verstaat Dex weer niet.

'Dat is raar,' zegt Dex. 'Als je die hanger vasthoudt, kan ik je verstaan.' Hij krijgt een idee. Hij haalt de ketting van zijn nek en hangt hem Noor om. En hup, haar ogen worden weer blauw.

'Dat dacht ik al,' zegt hij. 'Als jij deze ketting aanraakt, versta ik je.'

'Echt waar? Hoe kan dat nou?' vraagt Noor.



‘Het is blijkbaar een soort vertaal-tover-ding. Dat kan best. Ik ken meer spullen met vreemde krachten. De Schedel van Kristal\*, bijvoorbeeld. Of de helm van Hades\*\*. Wel gek dat hij het niet doet als ik hem om heb. Woon je hier in de buurt, Noor? Want ik zit erg in de problemen. Of eigenlijk mijn ouders. Zij zitten opgesloten in een graf.’ Snel vertelt hij wat er die ochtend is gebeurd.

\* Dit lees je in *Dex Durfal. 2-in-1*.

\*\* Dit lees je in *Dex Durfal. Herrie in het Mirakel Museum*.

‘Kom maar mee,’ zegt Noor. Ze doet haar veldfles om en wil weglopen.

‘Wacht,’ zegt Dex. ‘We nemen de kamelen. Die zijn van ons. Ik herken ze aan de zadels.’

Dex geeft een ruk aan een leidsel van een kameel. Die schreeuwt schor. Maar hij knielt niet.

‘Je doet het niet goed,’ zegt Noor. ‘Laat mij maar.’

Ze stopt de hanger onder haar tuniek. Dan heeft ze er geen last van. Voorzichtig trekt ze de kameel omlaag. Ze aait zijn nek. En laat hem even aan haar hand ruiken.

‘Klim er nu maar op,’ zegt ze tegen Dex.

Dex klautert op het zadel. Vanochtend zat hij bij pap achterop. Maar nu moet hij zelf sturen. Als dat maar goed gaat.

De kameel staat op. Wild schommelt hij heen en weer. Dex kan zich nog net vastgrijpen aan het zadel. Bijna lag hij weer op de grond.

‘Kalm maar,’ zegt Noor. ‘Ik ga wel voorop.’ Handig springt ze op haar eigen kameel.

Dex deint omhoog en omlaag. Hij klemt zich vast aan het zadel. ‘Is het ver?’ piept hij.

‘Niet ver,’ zegt Noor. ‘Mijn dorp ligt een stukje naar het oosten.’

Onderweg zien ze geen andere mensen. Maar wel veel zand en rotsen. En af en toe wat gieren in de lucht.